

STEFFEN GUMPERT

ATRAPA EL LLADRE!

RESOL
MISTERIS
EMOCIONANTS

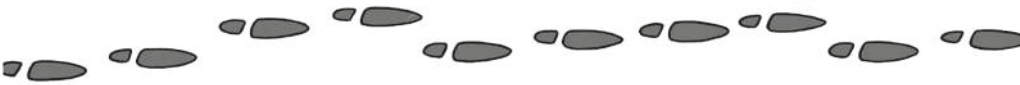
edebé

Steffen Gumpert
Atrapa el lladre!

Resol misteris emocionants

L'autor: Steffen Gumpert va néixer un dimecres a Höxter (Westfàlia, Alemanya) i un dissabte va obtenir el diploma de dissenyador gràfic a la HAWK Hildesheim. Certament ja han passat uns quants anys des d'aleshores. Un dimarts es va traslladar a Berlín, on encara viu (amb la seva família) i és feliç. Des d'allà es guanya els calerons com a il·lustrador, dibuixant de còmics, autor i caricaturista per a unes quantes editorials i clients.

STEFFEN GUMPERT

ATRAPA EL LLADRE!

Els casos més complicats de l'Agència
d'Investigació Kieselklein

Traducció de Ramon Monton

RESOL
MISTERIS
EMOCIONANTS

edebé

Text i il·lustracions © Steffen Gumpert, 2020
Títol original: *Schnapp den Dieb! Spannende Rätselkrimis zum Mitraten*
© 2020 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Alemanya

© Traducció de l'alemany: Ramon Monton

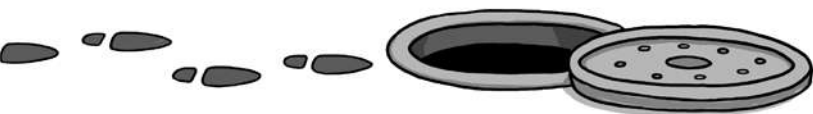
© Ed. Cat.: Edebé, 2023
Passeig de Sant Juan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora: Elisenda Vergés-Bo

1a edició, octubre 2023

ISBN: 978-84-683-6391-2
Dipòsit legal: B. 4658-2023
Imprès a Espanya
Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar
o escanejar fragments d'aquesta obra: www.conlicencia.com; 917 021 970 / 932 720 445.

L'AGÈNCIA D'INVESTIGACIÓ KIESELKLEIN ÉS

un grup de detectius aficionats, joves i no tan joves, que es dediquen a fer la vida impossible als lladregots de la petita ciutat de Bromberg.

Kurt Kieselklein: inspector de policia jubilat que, encara que estigui retirat, no pot deixar la feina de detectiu. Per això li encanta acompanyar els seus nets en les seves aventures.

Lilo: es diu en realitat Lisa-Lotta. És una amant de l'esport i, en general, va a tot arreu amb monopati. És molt valenta i intel·ligent, i troba qualsevol pista, cosa que és molt útil quan el dragonet Gurke torna a desaparèixer.

Tilo: el germà de la Lilo; és molt perspicaç i li agrada resoldre els casos més complicats. A les butxaques dels pantalons sempre porta tota mena d'andròmines útils perquè puguin resoldre qualsevol cas.

Gurke: el dragonet de color verdet, sempre busca el sol i l'escalfor, i algun lloc adequat per fer una capcinada.

UN TRUC DE LLADRE

CRAC!

En Paul Plundermann es va despertar de cop. Què havia sigut allò? Acabava de sentir un soroll estrany. Amb el cor bategant-li amb violència, va parar l'orella, però no va sentir res sospitos. En Plundermann va mirar el despertador: encara era massa d'hora; per tant, no podia ser l'escombriaire.

Va decidir comprovar què passava, per si de cas. Mentre badallava, es va posar les sabatilles i va baixar cap a la botiga. En Plundermann era el propietari d'un petit comerç de lloguer de disfresses al barri antic de Bromberg.

Quan va entrar al local i va encendre el llum, tot semblava tranquil. Però llavors va descobrir una cosa que no tenia res a veure amb la botiga. Era evident que algú hi havia entrat! Ràpidament, es va dirigir cap a casa del seu veí, en Kurt Kieselklein, un inspector de policia jubilat, perquè l'ajudés. Què havia descobert en Plundermann?

Per sort, els veïns d'en Plundermann, els Kieselklein, eren matiners. L'avi i els seus nets, en Tilo i la Lilo, i també el dragonet Gurke van escoltar amb atenció el botiguer mentre els explicava, esverat, com li havien entrat a la botiga i els parlava de la llanterna encesa que havia descobert en un racó de l'establiment.

De seguida van anar cap a la botiga.

—Que li han robat res? —va preguntar la Lilo.

En Plundermann va inspeccionar-ho tot.

—No en tinc ni idea, aquí sempre hi ha molt de desordre.

Però fa uns quants dies em va venir a veure la meva germana i va fer fotos de la botiga. Des de llavors he canviat unes quantes coses de lloc, però potser us cridarà l'atenció algun detall.

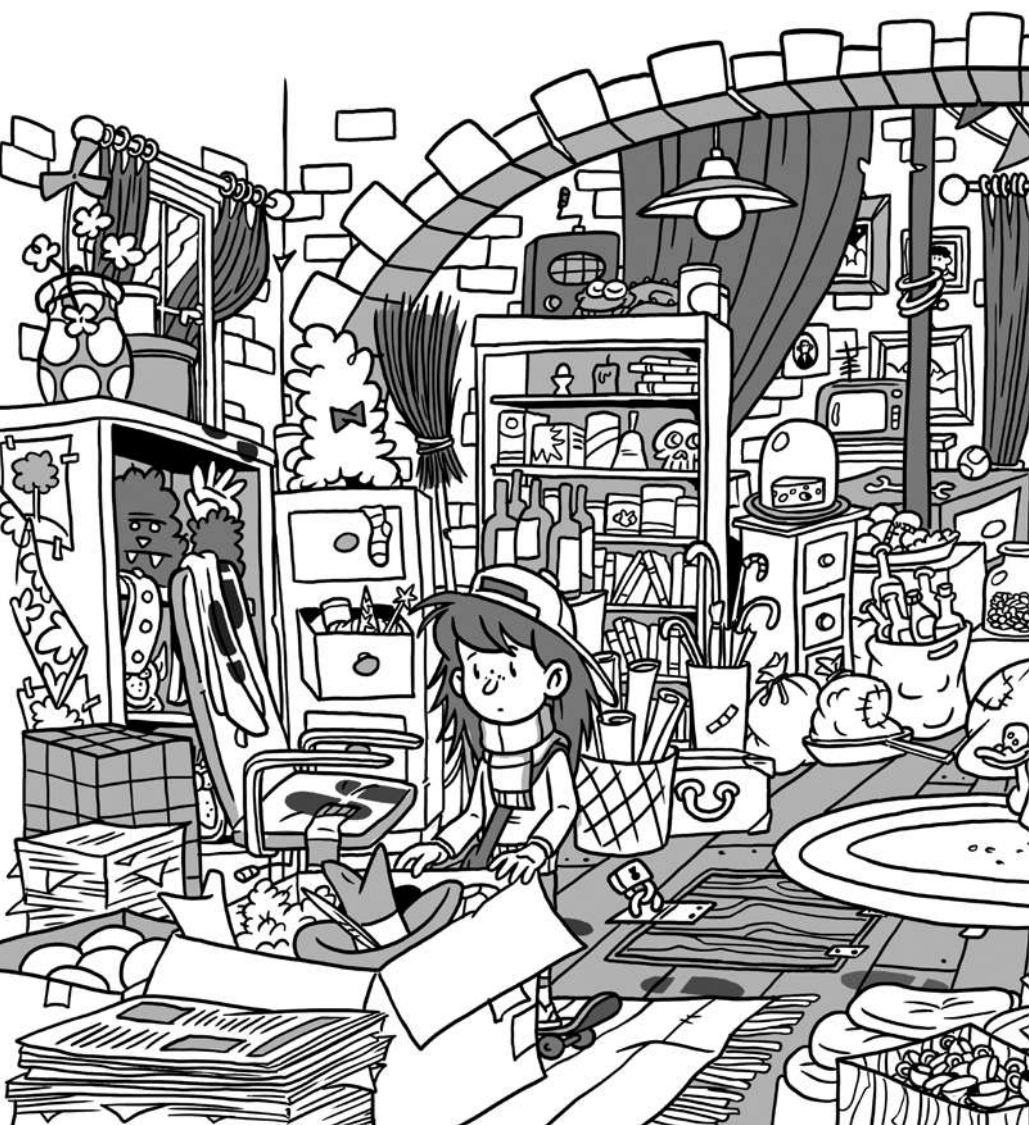
I, efectivament: a primer cop d'ull, la Lilo va descobrir una cosa que ja no hi era.

Què havia desaparegut?

Tot i que hi havia unes quantes disfresses que havien canviat de lloc, la Lilo va veure de seguida que a la botiga hi faltava la disfressa de Pare Noel que es veia penjada a la paret, a l'esquerra de la foto. Per a què la devia voler, el lladre? Però, encara més important: com havia aconseguit entrar a la botiga el desconegut o la desconeguda?

La porta d'entrada estava intacta, i era impossible que hagués passat a través del pis. Poc després, quan els detectius van inspeccionar l'habitació del darrere, que el senyor Plundermann feia servir de traster, en Tilo va descobrir ràpidament com els lladres havien entrat a la casa i n'havien tornat a sortir.

Què havia cridat l'atenció d'en Tilo?

—Mireu, allà a l'esquerra hi ha petjades al seient de la cadira i al respatller. És evident que han obert la finestreta que hi ha més amunt i, en tancar-la, la cortina hi ha quedat enganxada —va dir en Tilo.

Tot seguit, els investigadors es van dirigir amb el senyor Plundermann cap a l'exterior per la porta de darrere, per observar l'escenari dels fets des de fora.

—La finestra l'han obert d'una manera molt professional, aquí hi ha intervingut un expert —va observar l'avi Kieselklein, després d'examinar amb atenció la finestra.

—Ep! —va exclamar la Lilo, emocionada—. Aquí hi ha un paper estripat al costat dels contenidors d'escombraries. Algú hi ha escrit «Antonio 13».

Mentrestant, en Tilo havia examinat les petjades.

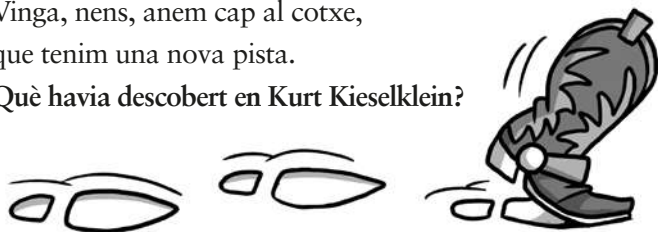
—El lladre porta botes de cowboy de la talla 46. Amb uns peus tan grossos em sembla que més aviat podem excloure la possibilitat que es tracti d'una dona. Però, per desgràcia, la pista es perd al carrer. Probablement el lladre ha pujat en un cotxe.

De sobte, l'avi Kieselklein es va quedar parat.

—Ja sé on van estripar aquesta nota. Paul, tranquil, confia en nosaltres, que trobarem el lladre! L'Agència d'Investigació Kieselklein té un nou cas per resoldre!

Vinga, nens, anem cap al cotxe, que tenim una nova pista.

Què havia descobert en Kurt Kieselklein?

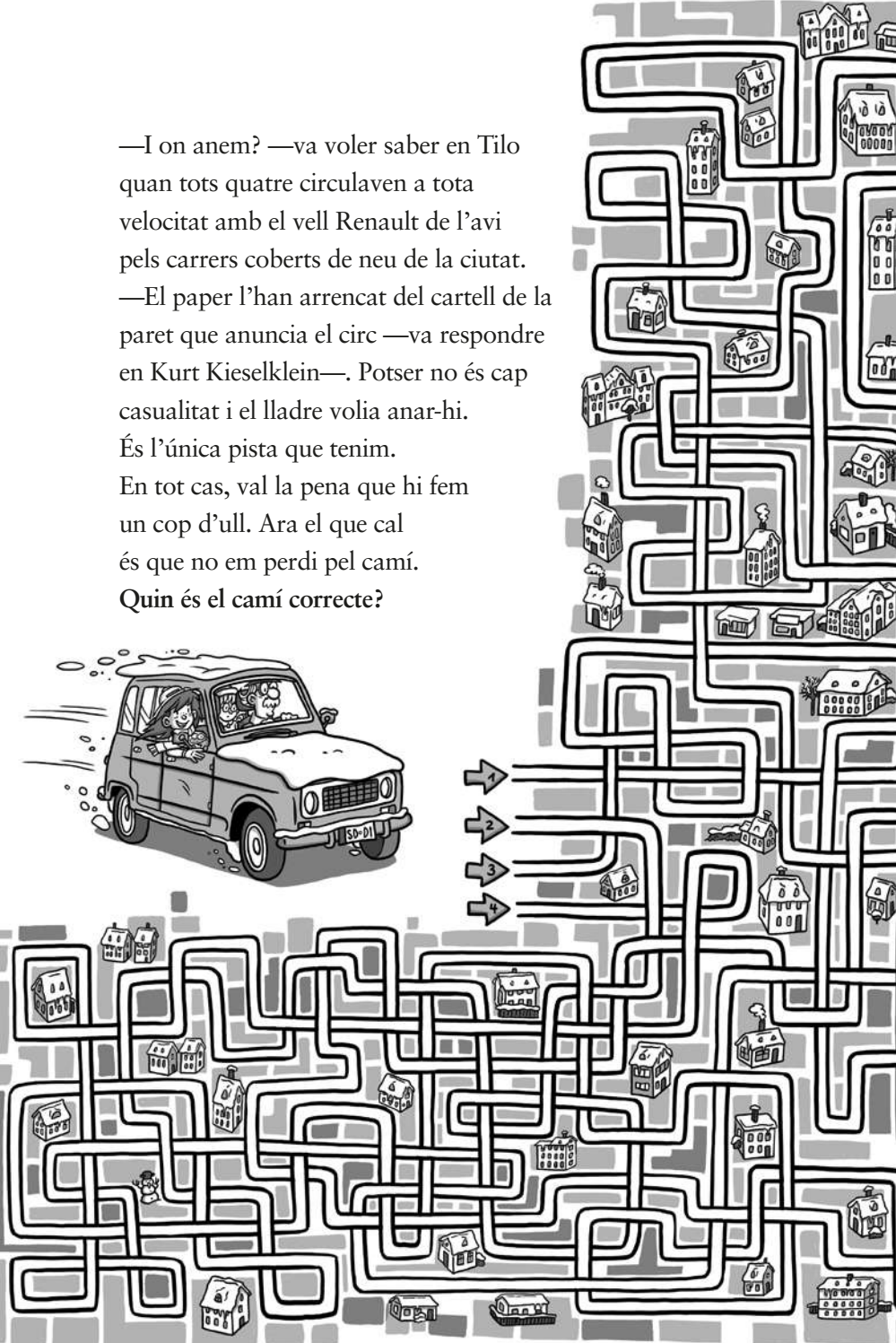
—I on anem? —va voler saber en Tilo quan tots quatre circulaven a tota velocitat amb el vell Renault de l'avi pels carrers coberts de neu de la ciutat.

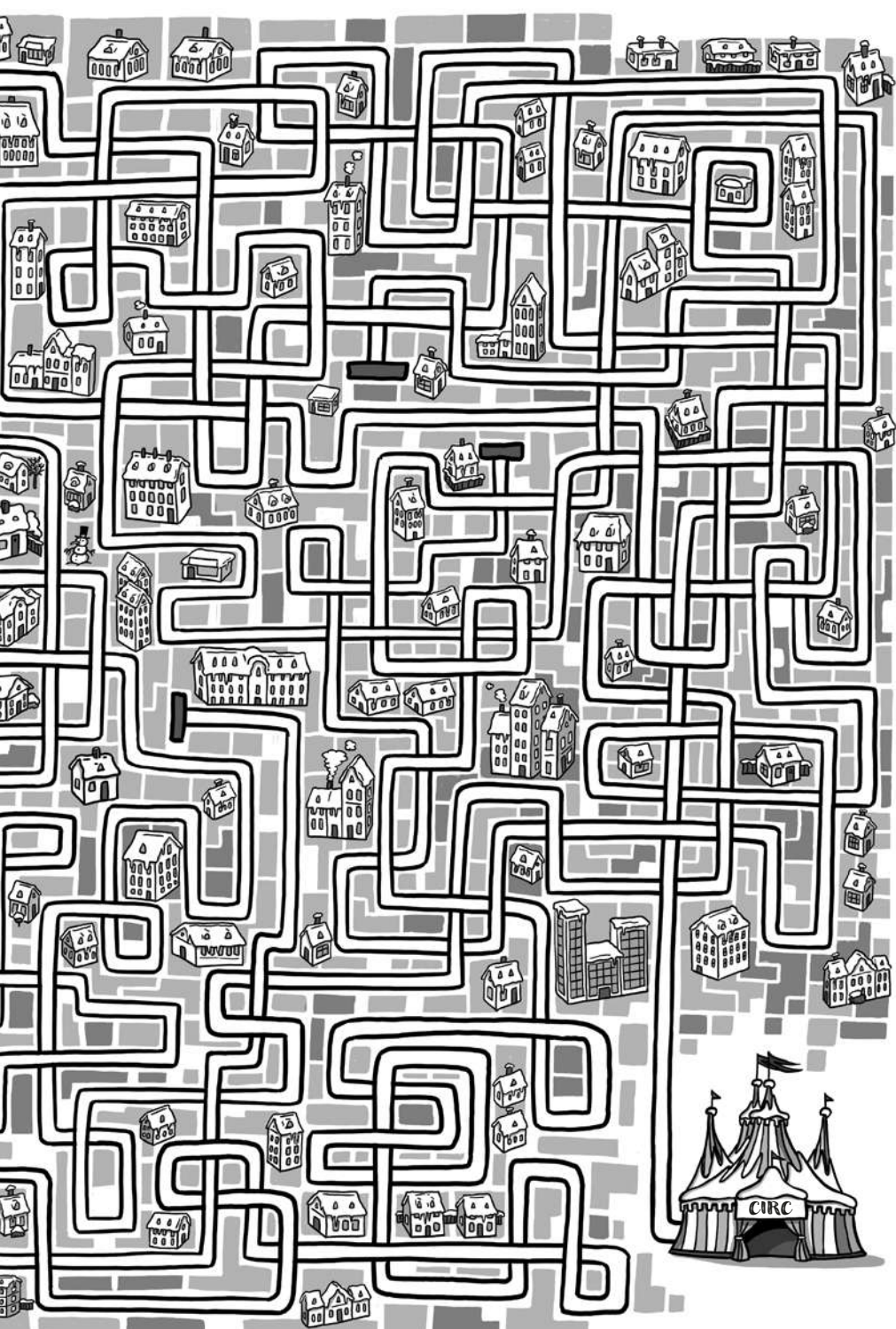
—El paper l'han arrencat del cartell de la paret que anuncia el circ —va respondre en Kurt Kieselklein—. Potser no és cap casualitat i el lladre volia anar-hi.

És l'única pista que tenim.

En tot cas, val la pena que hi fem un cop d'ull. Ara el que cal és que no em perdi pel camí.

Quin és el camí correcte?

Per sort, l'avi Kieselklein va triar el camí correcte (el número 3), de manera que van arribar de seguida al seu objectiu. Un cop allà, van aparcar el cotxe i es van dirigir cap al recinte del circ per examinar-lo amb atenció.

A aquella hora del matí, el recinte estava tancat, però potser podrien trobar alguna pista. Com era previsible, la majoria dels artistes i acròbates encara dormien. Només un treballador apartava amb una pala la neu del camí. A banda d'ell, no es veia ni una ànima pels voltants.

—Dubto que aquest sigui el delinqüent, perquè no estaria tan tranquil netejant el pas —va dir la Lilo, i es va gratar amb cura el cap, perquè el dragonet Gurke no caigués a terra.

—A més, porta botes de goma, per tant, no pot ser el nostre lladre —va observar en Tilo—. Però sabeu què més hi havia escrit al paper estripat? Mireu allà al fons. Em penso que ja sé on volia anar el delinqüent!

—Tens raó, noi! —va dir l'avi Kieselklein—. Parlem ara mateix amb aquest senyor perquè ens deixi passar al recinte!
De què parlava, en Tilo?

ENTRADA A L'ESCUENARI

PASSEIG EN PONI

ENTRADA

TAQUILLES

MAGAZEM

WC

PISTA

CAFÉ

EL GRAN ANTONIO

POR

AUGUST L'ASTUT

ENTRADA

CIRC

CIRC
1-23 DES MERCAT

CIRC
1-23 DES MERCAT

TANCAT

CIRC

CIRC
5€

Al paper estripat hi deia «Antonio 13» i, així que en Tilo va descobrir el carro amb el número 13 i el cartell «EL GRAN ANTONIO» damunt la porta, va suposar que el lladre volia anar allà.

Després d'explicar la situació a l'amable treballador, es van posar a buscar el gran Antonio. Van trobar el mag a la cantina, on havia passat la nit jugant a cartes amb els seus col·legues. Quan van anar tots junts al seu carro, van veure que n'havien forçat el pany.

—Algú ha entrat al carro i m'ha robat la capsa màgica! —va exclamar Antonio, enrabiad, mentre inspeccionava l'entorn—. Sense la capsa màgica, no podré actuar. I els lladres també se m'han emportat el collar de perles de l'àvia.

—No s'amoïni —el va tranquil·litzar la Lilo—. Ja estem seguint la pista del lladre. Segur que aviat trobarem la seva capsa màgica. I, per cert, el collar de perles no li han robat, encara és dins del carro!

On va descobrir, la Lilo, la joia que havia desaparegut?

Així que el gran Antonio, alleujat, va agafar el collar de perles al seu colom i van examinar un altre cop a fons el carro del circ. Però la capsa màgica no va aparèixer. Decebuts, els Kieselklein se'n van tornar cap al cotxe. Aquest cop, el delinqüent semblava que se'ls havia escapat. —Com sabia el lladre que hi havia una capsa màgica i en quin carro l'havia de buscar? —va preguntar en Tilo. —Segurament gràcies al cartell enganxat a la paret —va respondre l'avi Kieselklein—. S'hi veu el mag i la capsa, i a l'entrada es veu clarament el carro al fons! No tinc ni idea de què en vol fer el lladre. Però a veure, on és en Gurke? En aquell moment, el dragonet va sortir ràpidament d'un racó i duia a la boca un paper que devia haver trobat en algun lloc, i que sens dubte els volia ensenyar. Però, quan la Lilo el va agafar de la boca d'en Gurke, es va estripar en uns quants trossos. Amb un cert esforç, els detectius van poder reconstruir el missatge que contenia i van saber on podien anar a buscar el lladre. Perquè allò no podia ser una casualitat!

Què hi deia, el paper?

Això deia el text del paper.

—És veritat, aquest anunci també el vaig veure ahir al diari —va dir l'avi Kieselklein—. Una selecció

d'un Pare Noel a la botiga del conegut joier Klunker. És una bona oportunitat per utilitzar una disfressa.

—Diria que el nostre lladre planeja un robatori encara més important —va afegir en Tilo—. La convocatòria és d'aquí a mitja hora. El delinqüent sembla que no s'ha preparat amb gaire temps perquè, si no, no hauria hagut de robar una disfressa en l'últim moment.

—Tens raó, vinga, tornem de seguida al cotxe —va ordenar l'avi Kieselklein—. Si ens afanyem, encara l'enxamparem in fraganti.

Quan els detectius van arribar davant de la joieria Klunker a les nou toques, tot el carrer ja estava ple de candidats disfressats. Tots quatre no comptaven coincidir amb tota aquella gentada. La Lilo va sospirar:

—No serà senzill trobar el lladre enmig de tota aquesta gernació de pares i mares Noel.

—No t'ho pensis! —va respondre l'avi Kieselklein—. Jo ja l'he descobert. Sempre porta sabates que criden molt l'atenció. Tilo, ves a buscar un policia de reforç.

Aquí està a punt de cometre's un delicte!

On era el sospitós?

JOIERIA KLUNKER

El diamant de color rosa pà·lid

L'home sospitós acabava d'entrar a la botiga.

L'avi Kieselklein l'havia reconegut per les botes de cowboy.

Uns quants minuts després en Tilo i en Gurke van tornar amb el sergent Schulze. No havia calgut que hi insistissin gaire perquè els acompanyés de seguida a la botiga.

—A la joieria Klunker ara mateix hi exposen un diamant de color rosa pà·lid, una pedra preciosa molt valuosa. Segur que el lladre s'ha plantejat robar-lo —va observar el funcionari.

I just aleshores va sonar l'alarma. De seguida, els detectius i el sergent van córrer cap a la botiga. Hi regnava un terrible desordre.

—El Pare Noel ha robat el diamant! —criava la venedora amb veu aguda mentre assenyalava el vidre trencat de la vitrina que hi havia al taulell, davant seu.

Però quin Pare Noel volia dir? Tota la botiga estava plena de gent disfressada. I el guàrdia de seguretat també estava del tot atabalat.

—No sortirà ningú fins que trobem el lladre! —va exclamar el sergent Schulze.

—No trigarem gaire —va respondre la Lilo—. Em temo que ja he descobert el sospitós.

Com va reconèixer, la Lilo, el lladre?

La Lilo havia reconegut el Pare Noel culpable perquè duia una bossa de quadres que semblava plena. I, en efecte, es tractava del sospitós de les botes de cowboy.

—Quina barra, acusar-me d'aquesta manera —es va indignar el sospitós—. Soc innocent, senyor sergent. Si no em creu, em pot escorcollar i fins i tot buidar-me les butxaques. Jo no he robat el diamant!

El funcionari de policia no s'ho va fer dir dues vegades. Tot seguit va escorcollar l'home i va escampar damunt del taulell el que duia a les butxaques i a la bossa.

—Vaja —va observar el sergent Schulze—, no hi ha res estrany: monedes, claus, una ampolla buida, xiclets, una harmònica, una foto d'un gos dins d'un sobre, llapis, papers, una navalla, una carmanyola, llumins, una pipa, una pinta, una carta i un ànec de goma, però ni rastre del diamant. Em temo que haurem de deixar anar aquest home.

—Un moment, senyor sergent —va intervenir en Tilo—. Aquí hi ha una cosa molt estranya. Em sembla que sé on ha amagat el diamant!

On creia en Tilo que havia amagat la pedra preciosa?

—Mireu —va dir en Tilo—: la carmanyola és menys profunda per dins que per fora. Segur que té un doble fons.
—Caram! —el va interrompre la Lilo—. Llavors potser és la capsa màgica del gran Antonio!

I, en efecte, després d'escorcollar-la amb més atenció, el sergent Schulze va descobrir un doble fons a la caixa, i a sota hi havia el diamant robat.

Com que l'havien enxampat, el lladre va reconèixer tot rondinant els tres robatoris. Sí, havia pispat la disfressa del senyor Plundermann per poder-se barrejar amb els altres aspirants a Pare Noel sense que el descobrissin. I la capsa del mag li havia de servir d'amagatall per al diamant per poder abandonar el lloc dels fets sense que el descobrissin.

—Si no haguéssiu sabut res del robatori a la botiga de disfresses i al circ, no m'hauríeu enxampat mai —va remugar el criminal, mentre el sergent Schulze li posava les manilles.

—Sí —va respondre l'avi—, no és tan fàcil escapar de l'Agència d'Investigació Kieselklein.

Tot seguit, es van endur el lladre passant pel costat de la sorpresa munió d'aspirants a Pare Noel i van retornar el diamant a la joiera. Tots estaven satisfets. Només la Lilo es va quedar palplantada i es va posar a mirar al seu voltant.

On s'havia ficat en Gurke?

